

POSTANOWIENIE

Dnia 13 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie ze skargi T. K. i A. W.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygn.
VI S 10/24,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych
w dniu 13 sierpnia 2025 r.

1. odrzuca skargę;

**2. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w
Warszawie na rzecz skarżącego T. K. kwotę 200 (dwieście)
złotych uiszczoną tytułem opłaty od skargi.**

UZASADNIENIE

Skargą na przewlekłość postępowania z 4 czerwca 2025 r. T. K. i A. W.,
wnieśli o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie o sygn. VI S 10/24,
toczącej się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga T. K. i A. W. podlega odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do
rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub

nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2013, poz. 1725 ze zm.; dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość”) reguluje zasady i tryb wnoszenia oraz rozpoznawania skargi strony, której prawo do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki zostało naruszone na skutek działania lub bezczynności sądu lub prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze (art. 1).

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Przepisy ustawy o skardze na przewlekłość nie przewidują jednak możliwości wniesienia skargi na przewlekłość postępowania, którego przedmiotem jest przewlekłość postępowania (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 18 kwietnia 2024 r., I NSP 126/24; z 14 marca 2024 r., I NSP 25/24; z 8 marca 2023 r., I NSP 309/22; z 3 listopada 2021 r., I NSP 185/21; z 11 lutego 2015 r., KSP 1/15; z 3 października 2013 r., III SPP 209/13). Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego taka skarga jako niedopuszczalna podlega odrzuceniu (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 października 2020 r., I NSP 140/20; z 12 marca 2019 r., I NSP 100/18; z 14 lipca 2011 r., III SPP 16/11; z 20 lipca 2010 r., III SPP 16/10).

Innym powodem odrzucenia skargi, może być to, że została ona wniesiona, co sami skarżący przyznają, po zakończeniu postępowania w sprawie VI S 10/24, co nastąpiło postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 kwietnia 2025 r.

Z tych też względów, skarga T. K. i A. W. na przewlekłość postępowania Sądu Apelacyjnego w Warszawie w sprawie VI S 10/24, z uwagi na jej niedopuszczalność podlegała odrzuceniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w pkt 1 sentencji na podstawie art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania.

Podstawę orzeczenia o kosztach sądowych w pkt 2 sentencji – uiszczonej przez skarżącego T. K. opłaty od skargi w kwocie 200 zł – stanowi art. 17 ust. 3 ustawy o skardze na przewlekłość, zgodnie z którym uwzględniając lub odrzucając skargę, sąd z urzędu zwraca uiszczoną od niej opłatę.

[KF]

[r.g.]